

UZASADNIENIE

Sąd ustalił, co następuje :

J. O. (1) w dniu 09 listopada 2013 r. spożył alkohol w postaci 10 piw. Około godziny 16.35 prowadził samochód osobowy marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Jadąc ulicą (...) uderzył w zaparkowane przy lewej stronie jezdni samochody R. (...) o nr rej. (...) i O. (...) o nr rej. (...) należące do M. K. (1), po czym zatrzymał się obok tych pojazdów.

(dowód: wyjaśnienia J. O. k. 120)

Przebywający w tym czasie w domu przy ul. (...) usłyszał uderzenie dochodzące z ulicy przed domem. Wymieniony wybiegł wtedy przed dom i zauważył samochód oskarżonego stojący w pobliżu jego samochodów. M. K. (1) podszedł do oskarżonego, otworzył drzwi od strony kierowcy. J. O. (1) uruchomił silnik samochodu i próbował odjechać z miejsca zdarzenia. M. K. (1) chwycił kluczyki ze stacyjki i unieruchomił silnik pojazdu. Po chwili przyjechali funkcjonariusze policji.

(dowody: zeznania M. K. (2) k. 7v-8, k. 40v, k. 120v-121)

J. O. (1) został przebadany na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu z następującymi wynikami: I badanie godz. 17:09 wynik 1,27 mg/dm³, II badanie godz. 17:27 wynik 1,19 mg/dm³, III badanie 17:53 wynik 1,31 mg/dm³, IV badanie 19:13 wynik 1,14 mg/dm³, V badanie 19:15 wynik 1,13 mg/dm³, VI badanie 19:56 wynik 1,11 mg/dm³

(dowody: protokół użycia urządzenia alkometr i alkosensor k. 3-4, świadectwo wzorcowania k. 5-6)

J. O. (1) był karany. Wyrokiem Sądu Rejonowego w Olsztynie został skazany za czyn z art. 233 § 6 kk w zw. z art. 233 § 1 kk na karę 4 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 32 godzin miesięcznie.

(dowód: karta karna k. 114 - 115)

J. O. (1) nie jest chory psychicznie ani upośledzony umysłowo, rozpoznano zespół uzależnienia spowodowany używaniem alkoholu. W czasie popełnienia przestępstwa rozpoznano upojenie alkoholowe zwykłe, zdolność rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem nie była ograniczona w rozumieniu art. 31 § 1 lub § 2 kk.

(dowód: opinia sądowo- psychiatryczna k. 85-87)

Oskarżony J. O. (1) przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że inkryminowanego dnia spożywał alkohol w postaci piwa. Określił, że wypił 10 piw. Wyraził żal z powodu swojego zachowania. Wyjaśnił, że w wyniku popełnienia przestępstwa utracił pracę. Wskazał, że obecnie uczęszcza na terapię alkoholową. (k. 120v)

Sąd zważył co następuje:

Wyjaśnienia oskarżonego przynajmniej do winy należy uznać za wiarygodne. Znajdują one bowiem potwierdzenie w zgromadzonym materiale dowodowym, a w szczególności w zeznaniach świadka M. K.. Nie zostały one również podważone innymi dowodami. Oskarżony podał ilość i rodzaj spożywanego alkoholu, co znalazło potwierdzenie w wynikach badań na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu. Podkreślić należy, iż oskarżony nie zakwestionował okoliczności przebiegu kolizji w dniu 09 listopada 2013 r. Składając wyjaśnienia, przynajmniej do winy, wyraźnie wskazywał, że ma na celu jedynie osiągnięcie jak najmniejszego wymiaru środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów. Oskarżony wyraził żal i skruchę, wskazując, że nigdy nie był karany, zaś prawo jazdy posiada od 1979 roku. Podkreślił, że nie miał żadnych kolizji. Określił swoje postępowanie jako „głupotę”. Wyjaśnił, że znajduje

się on w trudnej sytuacji materialnej, gdyż nie posiada pracy. Sąd nie kwestionuje wyjaśnień oskarżonego, w których wskazywał, że znajduje się on w trudnej sytuacji materialnej. Okoliczność ta nie ma znaczenia dla wiarygodności oskarżonego. Powszechnie wiadomym jest, że alkohol powoduje obniżenie krytycyzmu w zakresie podejmowanych działań, oddziałuje także na zdolność obiektywnej oceny sytuacji. Niemniej jednak, podawana przez oskarżonego ilość spożytego alkoholu w postaci 10 piw wskazuje, że oskarżony na podstawie jedynie prostego porównania ilości wypitego alkoholu z upływem czasu, jaki minął do czasu prowadzenia samochodu, winien zdawać sobie sprawę, że nie powinien prowadzić żadnego pojazdu mechanicznego. Nadto podkreślić należy, iż z zeznań świadka M. K. (2) wynika, że oskarżony wyglądał na osobę nietrzeźwą i było czuć od niego alkohol.

W ocenie Sądu jako w pełni wiarygodne ocenić należy zeznania świadka M. K. (2). Opisał on moment, w którym usłyszał odgłos dochodzący z ulicy. Wybiegł przed dom, gdzie zastał oskarżonego siedzącego na miejscu kierowcy w samochodzie osobowym marki F. (...). Świadek w sposób spójny i konsekwentny przedstawił zachowanie oskarżonego już po spowodowaniu kolizji, kiedy oskarżony próbował oddalić się z miejsca zdarzenia i w tym celu uruchomił silnik, czemu zapobiegł M. K. (2), odbierając mu kluczyki od samochodu. Zeznania świadka są spójne, konsekwentne i wiarygodne. Nadto nie były w toku postępowania kwestionowane przez oskarżonego. Nie budzi wątpliwości czas przeprowadzonych badań i tym samym stężenie alkoholu w wydanym powietrzu. W konsekwencji, stan nietrzeźwości kierującego uznać należy za udowodniony.

Analiza protokołu użycia urządzenia kontrolno- pomiarowego prowadzi do wniosku, że czynność ta została przeprowadzona w sposób prawidłowy, sprawnym urządzeniem i z tych też względów Sąd uznał powyższy dowód za w pełni wiarygodny.

W tym stanie rzeczy należało uznać, iż oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu, kierując w dniu 9 listopada 2013 r. w O. na ulicy (...) w ruchu lądowym pojazdem mechanicznym- F. (...) o nr rej. (...) w stanie nietrzeźwości.

Nie nasuwa wątpliwości kwalifikacja prawna czynu jako występku z art. 178a § 1 kk.

Oskarżony kierował bowiem pojazdem mechanicznym – samochodem osobowym po drodze publicznej, znajdując się w stanie nietrzeźwości opisanym w art. 115 § 16 ust. 1 kk (powyżej 0,25 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu), przez co wypełnił znamiona przestępstwa opisanego w §1 art.178a k.k.

Wymierzając karę oskarżonemu Sąd miał na uwadze całokształt okoliczności łagodzących i obciążających, a w szczególności stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez niego czynu i stopień jego winy.

Określając wysokość kary Sąd uwzględnił również cele zapobiegawcze i wychowawcze kary w stosunku do sprawcy, a ponadto potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Jako okoliczność obciążającą Sąd uwzględnił przede wszystkim stosunkowo znaczny stopień nietrzeźwości sprawcy oraz bardzo poważny stopień zagrożenia dla bezpieczeństwa w komunikacji jakie stworzył. Podkreślić należy, że oskarżony, podejmując decyzję o kierowaniu pojazdem w stanie nietrzeźwym, naraził na niebezpieczeństwo nie tylko siebie, ale i innych uczestników ruchu.

W tym miejscu podnieść należy, że ów stan nietrzeźwości miał bezpośrednie przełożenia na zagrożenie dla bezpieczeństwa w komunikacji, jakie stworzył oskarżony. Oskarżony kierował samochodem w godzinach natężonego ruchu w okolicy gdzie znajduje się dużo budynków mieszkalnych, w konsekwencji było duże prawdopodobieństwo napotkania pieszego na drodze. Podkreślić należy, że oskarżony prowadząc pojazd stracił panowanie nad samochodem i uderzył w dwa zaparkowane na ulicy samochody. Powyższe już samo w sobie wskazuje na wysoki stopień niebezpieczeństwa w komunikacji jakie stworzył swoim zachowaniem. Skutki zachowania oskarżonego mogły być o wiele poważniejsze, gdyby sytuacja nie dotyczyła dużego pojazdu mechanicznego takiego jak samochód ale np. rowerzysty lub też pieszego. Niewątpliwie na zachowanie oskarżonego wpływ miał stan nietrzeźwości, w jakim się znajdował. Spożywanie alkoholu uniemożliwia bezpieczną jazdę samochodem, pogarsza koordynację ruchów, zmniejsza szybkość reakcji, ogranicza pole widzenia, powoduje błędną ocenę odległości i szybkości, pogorszenie

wzroku. Nie bez znaczenia jest w sprawie zachowanie oskarżonego już po popełnieniu przestępstwa, nawet kolizja z dwoma zaparkowanymi samochodami nie spowodowała u niego refleksji nad swoim postępowaniem. Oskarżony chciał oddalić się z miejsca zdarzenia i tym samym stworzyć kolejną sytuację niebezpieczną na drodze. Podkreślić należy, że powyższe zostało uniemożliwione jedynie poprzez interwencję M. K., który odebrał oskarżonemu kluczyki do samochodu.

Tego rodzaju postępowanie jako wyjątkowo nieodpowiedzialne i niebezpieczne zasługuje na stanowczą reakcję prawną-karną.

Mając powyższe na względzie, w ocenie Sądu, adekwatną reakcją prawną-karną na popełnione przestępstwo będzie kara 6 miesięcy pozbawienia wolności. Z uwagi na dotychczasowy stabilny tryb życia, w ocenie Sądu zasadne będzie warunkowe zawieszenie wymienionej kary na okres próby w wymiarze 4 lat.

Orzekając obligatoryjny środek karny zakazu prowadzenia pojazdów Sąd zważył, co następuje :

Przy uwzględnieniu stopnia nietrzeźwości sprawcy, pory dnia oraz miejsca, w którym dopuścił się przypisanego mu czynu oraz wspomnianych wyżej okoliczności obciążających uznać należy, że nie zasługuje on na dalsze uczestniczenie w ruchu jako kierowca. Z opisanych wyżej okoliczności popełnionego przestępstwa, w szczególności rodzaju i wagi naruszonych zasad bezpieczeństwa, okoliczności wskazujących na stosunek sprawcy do obowiązujących zasad bezpieczeństwa i jego stopień poczucia odpowiedzialności wynika, że prowadzenie pojazdu przez oskarżonego zagraża bezpieczeństwu w komunikacji. (vide: wyrok SN z dnia 24 kwietnia 1982 r., V KRN 106/82, OSNPG 1982, nr 8, poz. 108)

W kontekście powyższego uznać należy, że zakaz prowadzenia pojazdów orzeczony na okres 2 lat spełni swe cele prewencyjne. Wskazany okres wyeliminowania oskarżonego jako uczestnika ruchu drogowego pozwoli na eliminację lekceważenia podstawowej zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym. W ocenie Sądu, orzeczony w takiej wysokości zakaz, działając jako przestroga, skłoni sprawcę, po odzyskaniu uprawnień, do powstrzymania się od naruszania zasad bezpieczeństwa w komunikacji.

Niewątpliwie takie rozstrzygnięcie komplikuje sytuację życiową oskarżonego, który znajduje się obecnie w trudnej sytuacji materialnej, jednak okazana lekkomyślność w ocenie swojej sytuacji powoduje, że interes społeczny (bezpieczeństwo innych uczestników ruchu) musi w tym przypadku przeważać nad indywidualnym oskarżonego. Podnoszone przez oskarżonego trudności materialne w kontekście podniesionych okoliczności związanych z popełnieniem czynu zabronionego nie mogą w żaden sposób stanowić okoliczności uzasadniającej odstępianie od orzeczenia obligatoryjnego środka karnego ani wpływać na zmniejszenie okresu orzeczonego zakazu.

Co więcej, jeżeli oskarżony jest tak bardzo, jak deklaruje, uzależniony w codziennym funkcjonowaniu od korzystania z samochodu jako środka komunikacji, powinien tym bardziej uważać, aby nie utracić uprawnień do kierowania i bezwzględnie nie wsiadać do samochodu w sytuacji, gdy wcześniej spożywał alkohol.

Na poczet orzeczonego środka karnego zaliczono okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 09 listopada 2013 r.

W celu zwiększenia wychowawczego oddziaływania skazania orzeczono karę grzywny w stawkach dziennych odpowiadających stopniowi winy i społecznej szkodliwości zarzucanego mu czynu, zaś wysokość jednej stawki dziennej w minimalnej kwocie 10 złotych została ustalona zgodnie z możliwościami majątkowymi oskarżonego.

Sąd zwolnił oskarżonego od obowiązku zapłaty kosztów sądowych, uznając, że jego sytuacja materialna i możliwości zarobkowe uzasadniają zwolnienie od ich poniesienia.

O kosztach pomocy prawnej udzielonej z urzędu orzeczono na podstawie powołanych przepisów ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze.